

Sygn. akt I UK 464/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania E. z siedzibą w A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
z udziałem zainteresowanej Z. R.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 grudnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt VIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 3 września 2019 r., oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 28 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Ł., w sprawie z odwołania płatnika składek E. spółki z o.o. w A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Ł. z 14 maja 2018 r., z udziałem Z. R. jako ubezpieczonej, o zwrot świadczenia rehabilitacyjnego, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwolnił płatnika składek z obowiązku zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego nienależnie pobranego przez Z. R. za okres od 30 listopada 2011 r. do 23 listopada 2012 r. z funduszu chorobowego w kwocie 12.138,08 zł brutto wraz z nienależnie pobranymi odsetkami w kwocie 97,78 zł oraz ustawowymi odsetkami w kwocie 1.361,81 zł.

Decyzją z 4 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Ł. stwierdził, że Z. R. nie podlega od 1 września 2000 r. obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek E. spółki z o.o. w A. . Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 5 marca 2014 r., oddalił odwołanie Z. R. od decyzji w sprawie o ustalenie podlegania ubezpieczeniu. Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 22 lipca 2015 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego i stwierdził, że Z. R. podlega od 1 września 2000 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Wskutek skargi kasacyjnej organu rentowego Sąd Najwyższy wyrokiem z 9 marca 2017 r., I UK 94/16 (LEX nr 2281279), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, który wyrokiem z 28 grudnia 2017 r. oddalił apelację, ustalając ostatecznie, że w spornym okresie Z. R. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym.

W równoległe prowadzonym postępowaniu o świadczenie rehabilitacyjne Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z 14 czerwca 2016 r., dokonał na rzecz Z. R. wypłaty tego świadczenia za łączny okres od 30 listopada 2011 r. do 23 listopada 2012 r. wraz z odsetkami. Płatnik składek nie został poinformowany o wypłacie na rzecz Z. R. świadczenia rehabilitacyjnego. Po ostatecznym ustaleniu, że Z. R. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek E. spółki z o.o. w A., z uwagi na upływ ponad 5 lat od ostatniego dnia świadczenia rehabilitacyjnego, postanowiono wydać decyzję o zwrocie świadczeń przez płatnika E. spółkę z o.o. w A. która stała się przedmiotem obecnego postępowania.

Sąd Rejonowy w Ł. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 14 maja 2018 r., zwalniając płatnika składek od zwrotu nienależnie pobranego przez Z. R. świadczenia rehabilitacyjnego wraz z odsetkami. Przywołując treść art. 84 ust. 1 oraz ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.), Sąd Rejonowy powołał się na wykładnię tych przepisów dokonaną przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którą płatnik może być obciążony zwrotem nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy przekazał organowi rentowemu dane stanowiące podstawę przyznania świadczenia oraz gdy były to dane nieprawdziwe. Sąd, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2015 r., I UK 206/14 (LEX nr 1653740),

przypomniał również, że odpowiedzialność płatnika składek z tytułu naprawienia szkody, wyrządzonej wskutek podania organowi rentowemu nieprawdziwych danych i spowodowania w ten sposób wypłaty nienależnego świadczenia, nie ma charakteru absolutnego i nie jest niezależna od zachowania organu rentowego. Sąd Rejonowy stwierdził, że nie zostało przez organ rentowy udowodnione, aby płatnik składek E. spółka z o.o. w A. kiedykolwiek działał w celu wprowadzenia organu rentowego w błąd. Z przedstawionego przez spółkę zaświadczenia płatnika składek oraz jego wyjaśnień wynikało, że Z. R. nie wypłacano żadnego wynagrodzenia od 2001 r. Nie można uznać, aby te dane były nieprawdziwe. Sąd stwierdził również, że organ rentowy, mimo ciążącego na nim obowiązku podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli (art. 7 k.p.a.), zaniechał procedury wszechstronnego sprawdzenia zaświadczenia pochodzącego od płatnika składek i to mimo wątpliwości dotyczących podlegania przez Z. R. ubezpieczeniom społecznym, które znalazły swój wyraz w złożeniu przez organ skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z 22 lipca 2015 r. Przywołany wyrok Sądu Apelacyjnego w (...), stwierdzający podleganie ubezpieczeniom społecznym, posiadał atrybut prawomocności, a podstawą wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego był wyrok Sądu Okręgowego w Ł. 14 czerwca 2016 r. wydany w sprawie o świadczenie.

W apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 28 marca 2019 r. organ rentowy wniósł o jego zmianę i oddalenie odwołania od decyzji z 14 maja 2018 r., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2020 r. poz. 870) przez niewłaściwe zastosowanie i ustalenie, że nie zachodziły podstawy do obciążenia odwołującego się płatnika składek obowiązkiem zwrotu wypłaconego ubezpieczonej świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy oddalił apelację. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy

potwierdził prawidłowość wykładni spornych przepisów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy. Potwierdził również, że w sprawie nie zaistniały przesłanki przewidziane w art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, albowiem z zebranego materiału nie wynika, aby płatnik składek kiedykolwiek wprowadził w błąd organ rentowy czy też przedłożył nieprawdziwe dokumenty. Z zaświadczenia, przedstawionego przez spółkę, wynikało, że nie wypłaciła ona Z. R. żadnego wynagrodzenia od 2001 r.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego niósł pełnomocnik organu rentowego, zarzucając naruszenie art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wniosek o przyjęcie skargi uzasadniono występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadnością skargi. Istotne zagadnienie prawne ma, zdaniem skarżącego, związek z treścią art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i polega na rozstrzygnięciu, czy istnieje dodatkowa przesłanka obowiązku zwrotu przez płatnika kwot świadczenia z ubezpieczenia chorobowego wypłaconego świadczeniobiorcy, a mianowicie wina, która to przesłanka nie wynika z literalnej treści tego przepisu. Z kolei oczywista zasadność skargi miałaby polegać na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy winy płatnika, w sytuacji gdy kwestią wstępną dla tej sprawy było rozstrzygnięcie pozorności umowy o pracę (jako wady oświadczenia woli dotyczącej oświadczenia złożonego dla pozorów świadomie i swobodnie drugiej stronie, która o takim charakterze oświadczenia wie i się na to zgadza).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w

szczegółności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo budzą poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, które pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jednocześnie zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać między innymi uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania, zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. stwierdzono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadnością skargi.

Przy takim uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania należy zauważyć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny (przesłanki) przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639).

Zdaniem organu rentowego zagadnieniem prawnym wymagającym rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy jest ustalenie, czy zgodnie z art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dochodzenie przez organ rentowy od płatnika składek zwrotu świadczeń z obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, wypłaconych nienależnie świadczeniobiorcy, uzależnione jest w każdej sytuacji od zaistnienia winy po stronie tego płatnika w przekazaniu nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość, skoro przesłanka winy nie występuje w tym przepisie. Formułując problem prawny, organ rentowy wyraził wątpliwość, czy taka dodatkowa przesłanka, odwołująca się do prawa cywilnego, bez oparcia w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należącej do gałęzi prawa administracyjnego, nie kłóci się z koncepcją stosunku ubezpieczenia jako obiektywnego bytu prawnego, rodzącego tylko takie obowiązki i skutki, jakie są przewidziane w ustawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy argumentował, że efektem ograniczenia odpowiedzialności płatnika składek przez wprowadzenie warunku zawinionego zachowania tego podmiotu jest strata, która obciąża fundusze publiczne, z których wypłacone zostały nienależne świadczenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego ograniczono zatem do postawienia jednego pytania pomocniczego oraz przypomnienia, że rozstrzygnięcia judykatury mają wpływ na stan Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Taki sposób argumentacji nie spełnia scharakteryzowanej na wstępie przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które wymaga przedstawienia wielości poglądów na kwestię, której rozstrzygnięcie jest w sprawie niezbędne. Odpowiedzialność płatnika z art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych doczekała się wielokrotnie wykładni Sądu Najwyższego, który np. w wyroku z 16 maja 2017 r., I UK 186/16 (LEX nr 2312492) stwierdził, że płatnik składek może być obciążony zwrotem świadczenia tylko wówczas, gdy przekazał organowi rentowemu dane stanowiące podstawę przyznania świadczenia oraz gdy były to dane nieprawdziwe. Przekazanie nieprawdziwych danych stanowi czyn niedozwolony, konieczne jest więc stwierdzenie winy według hipotezy: kto przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych nieprawdziwe dane, zobowiązany jest do zwrotu kwot świadczonych

(wyłaconych) na ich podstawie. Przywołany pogląd nie jest odosobniony, ponieważ w wyrokach z 13 kwietnia 2017 r., I UK 148/16 (LEX nr 2309613) oraz z 28 stycznia 2015 r., I UK 206/14 (LEX nr 1653740) przesłankę winy uznano za kluczową dla pociągnięcia płatnika do odpowiedzialności. Szerszą argumentację przedstawił Sąd Najwyższy w wyroku z 31 stycznia 2018 r., II UK 672/16 (LEX nr 2449290), w którym stwierdzono, że art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wykracza poza podstawową więź ubezpieczeniową. Pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności podmiotu, który nie pobrał nienależnego świadczenia. Znaczy to tyle, że płatnik składek będzie zobowiązany nie z racji wzbogacenia się, lecz z uwagi na zachowanie, które ustawodawca uznał za podstawę prawną zwrotu nienależnego świadczenia. Odpowiedzialność z art. 84 ust. 6 ustawy systemowej ma zatem charakter subsydiarny. Została oparta na kryteriach odpowiedzialności odszkodowawczej. Sąd Najwyższy nie miał wątpliwości, że wzmacnia w ten sposób sytuację prawną organu rentowego. Wymienione cechy skłaniają do dokonywania ostrożnej interpretacji przepisu. Normy prawa publicznego, nakładające obciążenia w trybie ekstraordynaryjnym, nie mogą być wykładane w sposób rozszerzający, a wszelkie wątpliwości należy wyjaśniać na korzyść zobowiązanego. Skarżący nie wykazał, aby w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne nie tylko ze względu na brak przedstawienia odpowiedniej argumentacji, lecz przede wszystkim z uwagi na to, że sformułowana wątpliwość została już jednoznacznie wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sposób, który zyskał również aprobatę przedstawicieli nauki (por. R. Babińska, Pojęcie i rodzaje błędu organu rentowego lub odwoławczego, Państwo i Prawo 2005, nr 12).

Organ rentowy powołał się również oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, lecz także wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka”

(*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Organ rentowy również w tym zakresie przedstawił dość lakoniczny wywód, którego nie poparł odwołaniem się do konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miałyby naruszyć Sąd Okręgowy, wydając zaskarżony wyrok. Błędna – zdaniem organu rentowego – ocena braku winy płatnika wynikała z pominięcia przez Sąd Okręgowy pozorności umowy o pracę zawartej między ubezpieczoną a płatnikiem oraz szeregu argumentów rozwiniętych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Należy jednak stwierdzić, że nawet oczywiste naruszenie przepisów nie musi oznaczać, że skarga jest oczywiście uzasadniona i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego wyręczanie skarżącego w realizacji wynikającego z art. 398⁴ § 2 k.p.c. obowiązku uzasadnienia, że ewentualne oczywiste naruszenie przepisów miało postać kwalifikowaną. Przedstawienie rozwiniętego wyводу w rozpoznawanej sprawie było niezbędne, skoro wskazując na oczywistą zasadność skargi, skarżący powołał się na niedostrzeżenie przez Sąd drugiej instancji winy płatnika wbrew przedstawianym dowodom, a zatem musiałby wykazać, że nie oparł

skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), lecz na innych uchybieniach procesowych. Tymczasem podstawą skargi było tylko naruszenie prawa materialnego (art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), a zatem jakiegokolwiek kontestowanie uchybień Sądu Okręgowego w zakresie ustaleń faktycznych (pominięcia części materiału dowodowego) byłoby nieskuteczne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.